

s oběma muži, s nimiž krátce před tím mluvil, a přes to, nebo spíše právě proto je podporoval proti pátrající po nich vrchnosti způsobem výše vylíčeným.

Čís. 3954.

Právo majitele známky k zápočtu vztahuje se na označení zboží stejná nebo zaměnitelně podobná se zapsanou známkou.

Pojetí chráněné slovní známky do jiného označení zboží není za všech okolností zakázáno.

Aby bylo lze mluvit o takovém označení zboží, které je za ostatních podmínek §§ 23, 25 zák. o ochr. zn. zásahem do známkových práv, nestačí, že značka na zboží přichází, nebylo-li jí použito k označení zboží, t. j. jako (neoprávněného) údaje o původu vlastního zboží, nýbrž stalo-li se tak za účelem jiným.

Povaha použití cizího slova známkového na vlastním zboží může býti jakožto užívání známky (i cizí) vyloučena dodatky, z nichž je zřejmo (způsobem, který by obstál před měřítkem § 25 zák. o ochr. znám.), že bylo cizího slova známkového použito k údajům popisným.

Známkové právo není porušeno takovým užitím slova za známku chráněného, jemuž se v obchodním styku nepřikládá význam poukazu na původ zboží.

Je-li podkladem přečinu § 24 též čin jako přečinu § 23 zák. o ochr. zn., ale ve vztahu k firmě a ke jménu soukromého žalobce, nemůže jíti o ideální souběh oněch přečinů, pokud je tu právě ona firma soukromého žalobce jeho chráněnou známkou, již podle obvinění podle § 23 zákona užíval obžalovaný k označení svého zboží. Bylo by tu přípustné jen tehda uznati obžalovaného vinným kromě přečinu § 23 i přečinem § 24, kdyby označení zboží obžalovaného zakládalo i porušení takových v § 24 oprávněnému k výlučnému užívání vyhrazených označení, jež nejsou pojata do jeho ochranné známky.

I zhotovení léků na lékařský předpis je prodejem (§ 1166 obč. zák.). Není přípustno trestati též čin v ideálním souběhu dvou skutkových podstat (podle § 23 zák. o ochr. zn. a podle § 29 zák. proti nekalé soutěži), nejde-li o porušení různých právních statků, chráněných různými trestními zákazy.

(Rozh. ze dne 4. října 1930, Zm I 527/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §§ 23 a 24 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a přečinem podle § 29 odst. (1) a (2) zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výrocích, jimiž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 23 zákona o ochraně známek a přečinem podle § 29

odst. (1) a (2) zákona proti nekalé soutěži, — podle § 290 tr. ř. i ve výroku, jímž byl uznán vinným přečinem podle § 24 zákona o ochraně známek, — a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Proti obvinění, že do obchodu uvádí a prodává lučební přípravky pod značkami, které jsou jako známky chráněny pro soukromou obžalobkyni, a že tak zasahuje do jejích známkových práv, hájil se obviněný mimo jiné v ten smysl, že své zboží, vyrobené z preparátů firmy M., označoval jejich názvy k informaci lékařů o původu suroviny, ze signatur že bylo každému na první pohled patrné, že jen suroviny jsou od firmy M., plněné injekce však že jsou vyrobeny od něho, a že zboží šlo jen na odborníky, takže odběratel nemohl být klamán o původu zboží. Ve svém podání uváděl obviněný již přesněji, že podle etikety, podle textu na ampulce a na obalu nebyly chráněné známky označením zboží, nýbrž jen popisem a vysvětlením o kvalitě vyrobeného roztoku, pořízeného z určitého zboží, jak prý je podle zvyklostí farmaceutických obvyklé a přípustné, a navrhoval o tom důkaz znalecký. Rozsudek uznává obžalovaného vinným zásahem do známkových práv soukromé obžalobkyně ve smyslu § 23 zákona o ochraně známek, zjistiv, že obžalovaný ve svém obchodě vyráběl lučební roztoky z práškových přípravků z továrny soukromé obžalobkyně, plnil je do ampulek s označením Eukodal M., Choleval M. a Glukosa M. a ampulky ty prodával dále v balení (v krabicích o několika ampulkách) pod tímto označením a uvedením chemického složení. Nálezací soud nabyt přesvědčení o vině obžalovaného v úvaze, že je nesporné, že značky obžalovaným užívané byly chráněny (pro firmu M.) a že obžalovaný užíval těchto značek neprávem k označení vlastních výrobků, které prodával a na prodej choval; výrobky obžalovaného byly prý zcela totožné s výrobky řečené firmy (čímž patrně rozsudek chce vyjádřiti, že šlo o zboží stejného druhu, poukazuje tím na doslov §§ 1 a 7 zákona o ochraně známek); obžalovaný prý je označoval onou značkou, k níž připojil svou signaturu, takže bylo zjevno, že výrobky nejsou firmy M., nýbrž jeho vlastní; hájení se obžalovaného, že šlo jen o praktické použití preparátů firmy M. a že je v tom směru i označoval, není prý prokázáno, ani po právu, an znalec prokázal, že to byly výrobky samostatné, nikoli roztoky individuální, vyráběné případ k případu podle lékařských předpisů, nýbrž ve velkém množství, jak se výrobky tovární dávají do oběhu. Z tohoto odůvodnění je patrné, že zmatečná stížnost právem vytýká rozsudku neúplnost proto, že se nezabýval obranou obžalovaného, pokud se týče, že, nepochopiv ji, opomenul skutková zjištění, jež byla nutná, by bylo lze posouditi, nakolik obrana ta obstojí před právem.

Podstatou obrany obžalovaného bylo popření, že zboží jím vyráběné bylo určeno pro obchod (dáváno a chováno na prodej) a dále, že bylo označováno slovy chráněnými pro soukromou obžalobkyni; obžalovaný upíral použití známkových slov povahu označení zboží v tom smyslu,

jak označování zboží přichází v úvahu s hlediska zásahu do známkových práv; tvrdil, že se význam použití slov shodných se slovními známkami soukromé obžalobkyně vyčerpává jejich popisným obsahem; a popíral v tomto smyslu neoprávněnost takového použití cizích známkových slov na vlastních výrobcích. Této obraně nebyl rozsudek práv, nabyv podle znalecova posudku přesvědčení, že výrobky obžalovaného byly výrobky samostatné, nikoli roztoky individuální, vyráběné případ k případu podle lékařských předpisů, nýbrž ve velkém množství, jak se výrobky tovární dávají do oběhu, — neboť tím není obrana obžalovaného vyřízena. Obrana ta arcíť neobstojí ve směru prvé. Neboť obžalovaný na vyvrácenou obvinění, že výrobky označené bezprávně cizí chráněnou známkou prodával a na prodej choval, sice tvrdil, že vyráběl injekce výhradně pro potřeby všeobecné nemocnice v Praze a na příslušný lékařský poukaz; než tím netvrdil, že byl v takovém, snad zřízeneckém, poměru ke správě všeobecné nemocnice, že by mezi ním a nemocnicí nebyl myslitelný poměr obchodní. Tvrzenou okolností, že okruh odběratelů výrobků obžalovaného byl omezen na jeden ústav (velké) nemocnice, nikterak není popřena vlastnost obžalovaného jako dodavatele a povaha dodávek jako obchodu, přechodu zboží (za úplatu) z ruky do ruky. Ale vyvrácením této obrany, zjištěním, že šlo o výrobu samostatnou — zda ve velkém množství, je právně lhostejno a netřeba se obírat dotyčnými námitkami zmateční stížnosti —, čímž zřejmě je právě míněno v rozsudku, že šlo o zcizování zboží, nikoli o práci za mzdu (ostatně je i zhotovení léků na lékařský předpis prodejem, arg. § 1166 obč. zák.) — není vyřízena další obrana obžalovaného. Soudu nalézacímu, jenž nezjistil a nepopsal, jak vyhlížely výrobky obžalovaného podle všeho svého označení, a jen podotýká, že obžalovaný označoval své výrobky onou značkou (t. j. známkovými slovy, chráněnými pro soukromou obžalobkyni), k níž připojil svou signaturu, při čemž dokonce předpokládá, že bylo takto zjevno, že výrobky nejsou výrobky firmy M., nýbrž výrobky jeho vlastní, (kdežto v odstavci, věnovaném odůvodnění výroku o vině obžalovaného ve směru přečinu podle § 29 zák. proti nekalé soutěži zase uvádí podle znaleckého posudku, že lékař i lékárník, který injekce dostane do rukou, musí předpokládati, že jde o přípravek, který jako individuum má původ v továrně firmy M.), stačila z tohoto zjištění patrná skutečnost, že výrobky obžalovaného nesou i slova chráněných známek soukromé obžalobkyně, by usoudil, že zboží bylo jimi označováno ve smyslu §§ 1 a 23 zákona o ochraně známek.

Nelze ovšem pochybovati o tom, že zápisem ochranné známky nabyt oprávněný výhradného práva označovati výrobky a zboží určené pro obchod známkou na rozlišení jich od jiných výrobků a zboží stejného druhu (§§ 1, 2, 7 úsudkem z opaku, 13, 19, 23 zák. o ochraně známek a § 2 novely z roku 1925); toto výhradné právo užívati známky k označení vlastního zboží pro obchod a z něho plynoucí právo zápovědi (ve formě civilní a trestní represe) jednání porušujícího výhradnost práva známkového, platí proti každému, kdo neoprávněně označuje pro obchod výrobky stejného druhu známkou ochrannou (§ 23) nebo způsobem

s ní zaměnitelně podobným (§ 25). Pro souzený případ stalo se však obranou obžalovaného sporným právě to, zda uvedení známkových slov soukromé obžalobkyně na výrobcích obžalovaného bylo označením zboží ve smyslu § 23 zák. o ochr. známek a zda ve spojitosti s tím jsou dány předpoklady trestnosti ve smyslu § 25 zákona na ochranu známek. Z rozsudku je přes nedostatečnost jeho zjištění patrné, že označení zboží obžalovaného nespočívalo jen v uvedení slov chráněných pro soukromou obžalobkyni, nýbrž že obsahovalo ještě něco dalšího — rozsudek mluví o signatuře obžalovaného. Není tu tedy případu, kde cizí chráněné známky je prostě jako takové použito k označení zboží vlastního. Rozsudek však nezjistil, v jakém poměru zevního zjevu a slovního významu jsou slova chráněné známky soukromé obžalobkyně k ostatnímu obsahu označení zboží obžalovaného. Soud nalézací, krátce řečeno, přehlédl, že ho skutečnost dalšího obsahu označení zboží obžalovaného postavila před úlohu zkoumati, zda zboží obžalovaného bylo slovy pro soukromou obžalobkyni chráněnými »označeno« ve smyslu § 23 zák. o ochr. zn. a zda označení zboží obžalovaného bylo zaměnitelné se slovními známkami soukromé obžalobkyně.

Vycházeti jest ze základní zásady, že se právo majitele známky k zápočtu vztahuje na ta označení zboží, jež jsou stejná nebo zaměnitelně podobná se zapsanou známkou. Jest však uvážiti i toto: není za všech okolností zakázáno jakékoliv pojetí chráněné slovní známky do jiného označení zboží. Nehledíc k případu § 5 zák. o ochr. zn. a k jiným, o něž tu nejde, přicházely by s hlediska oné zásady v úvahu případy, kde chráněné slovo bylo uvedeno v cizím označení zboží v takovém obsahovém a zevním spojení s ostatním zněním nápisu, že je vyloučena každá možnost, že by je kupitel zboží mohl pokládati za označené dotyčným chráněným slovem. Důležitějším však je ještě pro souzený případ, že, by bylo lze mluvit o takovém označení zboží, které je za ostatních podmínek §§ 23, 25 zák. o ochr. zn. zásahem do známkových práv, nestačí, že značka na zboží přichází, nebylo-li jí použito k označení zboží, t. j. jako (neoprávněného) údaje o původu vlastního zboží, nýbrž stalo-li se tak za účelem jiným. Mohla by tedy býti povaha použití cizího slova známkového na vlastním zboží jakožto užívání známky vůbec a tedy i cizí, vyloučena dodatky, z nichž by bylo zřejmo — ovšem způsobem, který by musil obstáti před měřítkem § 25 zák. o ochr. zn. —, že bylo cizího slova známkového použito k údajům popisným (srov. Abel, Markenrech, str. 195, 196, 215, Adler Markenrecht, str. 192 až 194, 234). To plyne z podstaty práva známkového jakožto práva na výhradné užívání slova nebo značky za známku, tedy (vzhledem k § 1 zák. o ochr. zn.) za osvědčení původu zboží z určitého podniku. Rubem této zásady je, že není toto právo porušeno takovým užitím slova za známku chráněného, jemuž se ve styku obchodním nepřikládá význam poukazu na původ zboží. Zda tomu tak je v tom kterém případě, zda obyčejný kupitel zboží toho druhu za pozornosti nepřesahující obvyklou míru pozná, že slova chráněná pro jiného za známku neznamenaají na zboží z podniku jiného takové označení, které by ho jinak mohlo svést k předpokladu,

že se mu dostává zboží z podniku, na nějž známka poukazuje, nýbrž že slova ta mají význam jen vysvětlující a popisný, — to zjistiti s právních hledisek daných měřítkem § 25 zák. o ochr. zn. je na soudě nalézacím. S tohoto hlediska jest zejména též zjistiti a uvážiti, ke kterým kruhům patří odběratelé zboží, jakým bylo zboží obžalovaného, a jak s jejich stanoviska zákaznický styk rozumí návěstem na obalech zboží obžalovaného. V tomto smyslu může míti význam tvrzení obžalovaného o tom, pro koho své zboží vyráběl a dával do obchodu. S téhož hlediska bude v souzeném případě — kde bylo zjištěno, že obžalovaný označoval slovy chráněných známek i ampulky, o nichž naopak není zjištěno, zda obsahovaly i jiný další text, v němž by snad mohl mizeti význam slov pozastavených za označení ve smyslu známkovém — zjistiti a uvážiti, zda ampulky obžalovaného přicházely do obchodu jednotlivě a bez obalů, tedy jakožto nositelé označení shodného nebo zaměnitelného s chráněnou známkou soukromé obžalobkyně. Rozsudek nalézacího soudu nepojal otázky souzeného případu s těchto právních hledisek a neobsahuje proto zjištění, jichž by bylo lze použiti ke konečnému rozhodnutí ve věci samé. Bylo jej proto co do výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 23 zák. o ochr. zn. již z tohoto důvodu zrušiti jako zmatečný a vrátiti věc do prvé stolice k novému projednání a rozsouzení, aniž třeba probírat v tom směru ostatní vývody zmatečné stížnosti.

Právně mylné bylo uznati obžalovaného vedle přečinu podle § 23 zák. o ochr. zn. vinným i přečinem podle § 29 zákona proti nekalé soutěži. Rozsudek již ve výroku směšuje skutkové podstaty obou případů § 29 tohoto zákona způsobem projevujícím pochybené pojetí obou odstavců tohoto paragrafu, neboť připíná k užití firmy a zvláštního označení podniku soukromé obžalobkyně (případ odst. 1) nepřislušející k němu náležitost odst. 2, jejich příznačnost pro podnik soukromé obžalobkyně v kruzích zákaznických, aniž naopak pro skutkovou podstatu odst. 2 uvádí, že obžalovaný užil zvláštních zevnějších zařízení podniku soukromé obžalobkyně; v odůvodnění této části rozsudkového výroku se vůbec neuvádí, co rozsudek pokládá za zvláštní označení podniku soukromé obžalobkyně (odst. první), ani se nepraví, která zvláštní zevnější zařízení podniku nalézací soud míní. Je zřejmo, že rozsudek vpravdě jen týž čin, který uznal za přečin podle § 23 zák. o ochr. zn., použití známek pro soukromou obžalobkyni chráněných na vlastních výrobcích obžalovaného, uznal v jednočinném souběhu i za přečin podle § 29 odst. 1 a 2 zákona proti nekalé soutěži. Zákon proti nekalé soutěži stanoví ovšem v odst. (5) § 53, že zůstávají v platnosti předpisy všech jiných zákonů a nařízení, které se přímo nebo nepřímo dotýkají látky upravené tímto zákonem. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení zákona praví, že tím, že tyto zákony zůstanou v platnosti, nenastanou zvláštní potíže, neboť soudu bude lze použiti vždy toho zákona, který ke konkrétním okolnostem nejvíce přiléhá. V případě ideálního souběhu budou soudy postupovati podle všeobecných předpisů. Tytéž motivy odůvodňují řečený předpis úvahou, že námnoze podoba nebo shoda těchto zákonů je jen zdánlivá a shledáváme se u nich s různostmi v příčině

důvodů zákona, způsobu stíhání, porušení zájmů atd. I z těchto úvah důvodové zprávy je patrné, co by beztak plynulo ze všeobecných zásad pozitivního práva, že není přípustné trestati týž čin v ideálním souběhu dvou skutkových podstat, nedostává-li se základní podmínky, porušení různých právních statků, chráněných různými trestními zákazy. Vskutku v souzeném případě nejen že jde s hlediska toho i onoho zákona o čin stíhatelný na soukromou obžalobu, a to jen v soukromém zájmu osoby přímo jím postižené (§ 26 zák. na ochr. zn. a § 34 (1) a (3) b) zákona proti nekalé soutěži), nýbrž i čin, z něhož jest obžalovaný viněn, je s obojího obžalobou a rozsudkem zaujatého hlediska týž a postihuje týž zájem soukromé obžalobkyně na tom, by nebylo jinými neoprávněně v obchodě užíváno jména její firmy, které je zároveň její chráněnou známkou, pokud se týče dalších jejích ochranných známek. V souzeném případě, kde zejména nebylo obžalobkyní nic skutkově předneseno v tom směru, že obžalovaný porušil její soutěžitelské zájmy, chráněné zákazy § 29 zák. o nekalé soutěži, i způsobem, jenž by represí § 23 zák. o ochr. zn. zůstal nepostižen, mizí skutková podstata § 29 zák. proti nek. s. ve skutkové podstatě tíže trestného přečinu podle § 23 zák. o ochr. známek a nepřipouští samostatnou souběžnou formalisaci rozsudkem odsuzujícím. I výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 29 odst. (1) a (2) zákona proti nekalé soutěži, bylo tedy ke zmateční stížnosti zrušiti jako zmatečný.

Z povinnosti úřední bylo zrušiti rozsudek jako zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., i pokud odsuzuje obžalovaného i pro přečin podle § 24 zákona o ochraně známek. Podkladem tohoto odsouzení je rozsudek týž čin obžalovaného, pro který byl vynesena odsuzující výrok podle § 23, ale ve vztahu k firmě a k jménu soukromé obžalobkyně. Jde tedy o jednočinný souběh, jenž však tu místa mít nemůže, pokud právě firma soukromé obžalobkyně (o jméno v užším občanském slova smyslu u firmy obchodní vůbec nejde), je její chráněnou známkou, již podle obvinění podle § 23 zák. o ochr. zn. užíval obžalovaný k označení svého zboží. Bylo by tedy jen tehda přípustné uznati obžalovaného vinným kromě přečinu podle § 23 i přečinem podle § 24, kdyby označení zboží obžalovaného zakládalo i porušení takových v § 24 oprávněnému k výlučnému užívání vyhrazených označení, jež nejsou pojata do jeho ochranné známky (srov. rozh. býv. víd. sb. č. 2023, 3210, 1510, 1454). I v obou dalších naznačených směrech bude tedy na nalézacím soudě, by věc znovu rozhodl. Ke konečnému výroku zrušovací soud v té příčině dospěti nemohl proto, že ovšem oba odsuzující výroky pro § 24 zák. o ochr. zn. a pro § 29 zák. proti nek. s. nemohly obstáti vedle odsuzujícího výroku pro § 23 zák. o ochr. zn., další osud obžaloby s hlediska řečených dvou statí zákona však může záviseti na konečném vyřízení obžaloby pro přečin podle § 23 zák. o ochr. zn. Kdyby nalézací soud po novém projednání věci neshledal v jednání obžalovaného skutkovou podstatu tohoto přečinu, bude mu zejména také uvážiti, zda označení na obalech zboží obžalovaného, pokud se týče na jednotlivých ampulkách bylo způsobilé vyvolati účinky naznačené v § 29 zákona proti nekalé

soutěži u osob, pověřených v nemocnici přejímáním lučebních přípravků, a u osob, které jich prakticky používají.

Čís. 3955.

Pokud osoba, pověřená dozorem na práce zednické na stavbě (po-lír) zodpovídá trestně (§ 335 tr. zák.) za opomenutí ochranných opatření.

I když ani stavební řád pro Čechy ani min. nař. čís. 24/1907 nemají výslovného předpisu, že při vyzdívání zevnitř (přes ruku) musí býti zřízeno ochranné lešení i na vnější straně stavby, vyplývá povinnost osoby pověřené vedením a dozorem na novostavbě, učiniti potřebná bezpečnostní opatření (zabezpečení místo, kde stojí dělník zaměstnaný u karby přípravou malty, ohrožené padajícím stavebním materiálem), by bylo zabráněno úrazu osob při ní zaměstnaných, po případě z povahy stavby a prací.

Porušení předpisu posl. věty § 120 tr. ř. není ohroženo zmatečností (§ 281 čís. 3 tr. ř.).

Překážku přísahy svědecké podle § 170 čís. 7 tr. ř. nelze vztahovati na znalce v příčině podaného jím posudku.

(Rozh. ze dne 7. října 1930, Zm I 707/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. srpna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Rudolfa P-ého uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 3, 4, 5, 9a) § 281 tr. ř. Zmatek podle čís. 3 § 281 tr. ř. spatřuje v tom, že nalézací soud, nevyhověv námitkám vzneseným při hlavním přelíčení obhájcem proti osobě znalce Ing. Františka H-a, zavinií zmatečnost rozsudku podle cit. zákonného ustanovení. Podle zápisu v protokole o hlavním přelíčení vyžádal si obhájce obžalovaného po přečtení obžaloby slovo, a učinil tento přednes a návrh: »Odmítá podle § 120 tr. ř. znalce Ing. H-a pro předpojatost, kterou odůvodňuje tím, že znalec má konkurenční nesrovnalost s firmou M., která provádí stavbu nemocnice, a že posudek jest nesprávnou citací příslušných předpisů i nesprávným jich výkladem, (to i ono obhájce podrobně rozvádí) zahrocen v neprospěch jen obžalovaného P-ého, ačkoliv jsou dva obžalovaní. Navrhuje, by tento znalec nebyl slyšen«. Po prohlášení obhájce spoluobžalovaného D-a a státního zástupce, kteří neshledávají důležité důvody, jež by nasvědčovaly předpojatosti znalcově, zamítl nalézací soud návrh s odůvodněním, že okolnosti uváděné obhájcem nejsou podle názoru soudu závažnými námitkami, jež má na mysli § 120 tr. ř. — Obhájce obžalovaného P-ého si vyhradil zmateční stížnost. § 120 tr. ř. má dvojí ustano-